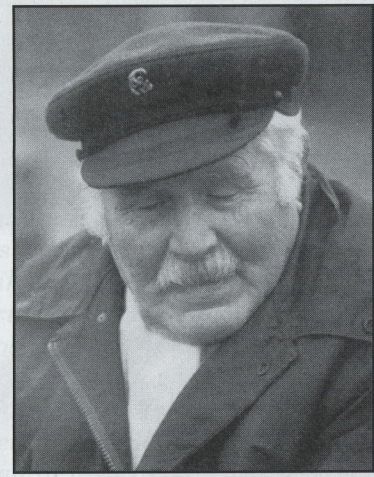

Oud-schipper Robert Deckmyn werd al eens geïnterviewd in dit blad *. Marc Loy kon hem toen een en ander ontfutselen over diens vlucht naar Frankrijk bij de aanvang van WO II. Daarmee was echter maar het halve verhaal verteld. Onbesproken bleef toen een van 's mans interessantste levenservaringen. Wellicht lag het enkele jaren geleden nog te gevoelig om het zomaar prijs te geven. Maar vandaag vertelt Robert Deckmyn ons het hele, spannende oorlogsverhaal. Hij neemt ons mee op tochten doorheen het Sperrgebiet, geladen met opruiende pamfletten tegen de bezetter... tochten waaruit hij bijna niet levend terugkwam, ook al omdat een andere visser de opdracht gekregen had hem en zijn kompaan van kant te maken.

Over de O 6 'Madeleine-Louise'

als communistisch propagandaschip ter zeevisserij

IN 1939 KREGEN de jonge visser Robert Deckmyn en diens kozijn Gerard de kans een eigen schip uit te reden. Op zichzelf is dat niet ongewoon. Ongewoon is wel dat zij voor dat schip niets hoefden te betalen. Het geld werd hun geschonken door een Franse communist. In ruil moesten schip en bemanning zich inschakelen in de propaganda van de communistische internationale. De Deckmyns haptten toe en werden zodoende toch wel zeer speciale reders ter zeevisserij.

Dit ongelooflijke, maar echt gebeurde verhaal start in 1939. Robert Deckmyn (° 11 november 1914) vaart op de 'grote ijzeren vaartuigen' van de Motorvisserij (Decrop) naar Spanje en de Witte Bank. Daarvoor had hij nog op zogenaamde pannenaars gevaren, houten motorschepen. Deckmyn: 'Op de visbakken die naar IJsland voeren, heb ik nooit gestaan. Ik was echt een man van de kleine visserij, een echte bootsjower. Maar in 1939 waren er slechte marktprijzen in Oostende: onzekere inkomsten. Dus koos ik voor vaart op grotere schepen die, om die slechte marktsituatie te ontwijken, hun vangst soms in Engeland gingen verkopen tegen vaste prijzen. Voor de rest was ik een gewone jongen, een visser zonder kapitaal. Vader, ook visser, was op z'n tweeënveertigste verlamd geworden, dus moest er door ons hard gewerkt worden. Langs moeders kant was het wèl een familie van

kleine reder-schippers. Mijn grootvader reedde de O 5 uit, waarmee de familie in het begin van de eerste wereldoorlog naar Frankrijk kon vluchten. Het is overigens op die vlucht dat ik in Calais ben geboren. Maar we zouden het over de tweede wereldoorlog hebben.'

De wapens neer

Een visser zonder kapitaal. Robert is dan ook zeer verwonderd als zijn kozijn Gerard (†1988) hem vraagt of hij geïnteresseerd is om samen met hem een schip uit te reden. 'Gerard — de witten — was echt wel een bijzondere mens. In 1935 had hij zich bij de Belgische Communistische Partij aangesloten. Hij stelde zich daarbij erg militant op en had bij de voorlogse verkiezingen op de kandidatenlijst van die partij gestaan. Hij was dus een bekende Oostendse communist. Goed. Hij vraagt me dus op ik geïnteresseerd ben om samen met hem een schip uit te

reden en in een adem voegt hij eraan toe dat ik daarvoor geen geld nodig heb. Het schip dat we zouden aankopen was er eentje dat de communisten zouden betalen en op onze naam zetten. Waarom? Frankrijk, Engeland en Duitsland waren in 1939 al in oorlog. De communisten beschouwden dat op dat moment als een oorlog tussen kapitalistische staten waar de arbeiders geen zaken mee hadden. Uiteraard had die houding alles te maken met het niet-aanvalspact dat de USSR en Duitsland getekend hadden. En als de arbeiders er niets mee te maken hadden, moesten ze er ook niet in meevechten, zo was de redenering. Dus wilden de communisten in Frankrijk opruiende propaganda voeren: oproepen tot de Franse arbeiders om de wapens neer te leggen. En omdat Frankrijk in oorlog was, was het uiteraard veiliger om de pamfletten in België te drukken. Gerard en ik zouden dan met ons scheepje het materiaal over de Franse grens smokkelen.' Robert ziet dat avontuur wel zitten en ziet vooral zitten dat hij zodoende zijn eigen scheepje verwerft. In blijde verwachting van het geld dat de communisten hem zullen geven wordt hij lid van de partij. Hij komt terecht in een militante kern van vier bootsjowers die zich in een zogenaam-

Wijlen Gerard Deckmyn, bootjessjower en vurig aanhanger van de Communistische gedachte werd door de internationale communistische beweging ingeschakeld in de propagandaslag.

de partijcel georganiseerd hebben. Naast zijn kozijn Gerard treft hij daar de Oostendse vissers *Edouard Pieters* en *Richard Remaut* aan. 'Wij waren gevierd bij de CP en hielden onze geheime vergaderingen op het strand. Waar wij onder ons heel de visserij reorganiseerden. We zouden de sector nationaliseren en elke visser zou in de toekomst met mooi onderhouden staatscheepjes ter visserij trekken. De Oostendse Visserskaai zou gereleveerd worden en op die kaai zou veel plaats ingeruimd worden voor huisjes die voorbehouden zouden zijn aan de vissers. Maar voor de rest deden we niet veel aan politiek. De andere vissers waren wel

feestelijk gerust in onze ideeën. De bootjessjowers zagen die nationalisatie van hun schepen uiteraard niet zitten en het vissersproletariaat op de visbakken bereikten we gewoon niet, die mensen waren daarvoor niet genoeg in politiek geïnteresseerd. Als Gerard — de enige van de vier die wel in het openbaar over politiek sprak — een café binnenkwam zegden de klanten al van verre: "Godver, dien ertefreter is daar weer." 'Goed. Op een dag komt er een Fransman naar ons toe, een man van de Franse Communistische Partij, maar wij spraken geen Frans, dus moest ik mijn

echtgenote Louise erbij halen om te vertellen wat er aan de hand was. Hij zei: je mag het schip hebben, maar je moet er wel pamfletten mee naar Frankrijk brengen. En voor ons was dat goed. We werden op die manier dus ingeschakeld in een internationaal communistisch netwerk. Louise moest zelfs plastic zakken naaien zodat we de pamfletten desgevallend overboord konden gooien als er controle opdaagde om ze nadien weer droog en onbeschadigd uit het water te vissen. Ongevaarlijk was het allemaal niet, want we moesten toch oorlogsgebied invaren, volgelden met materiaal waarin wij de mensen opriepen om te deserteren. Als we betrapt zouden worden dan stonden ons erge straffen te wachten, misschien zelfs de doodstraf.'

Garnaalvisserij

'Maar goed: wij hadden in elk geval ons eigen schip: de 0.6 'Madeleine-Louise (**), zo genoemd naar onze beider echtgenoten. In afwachting dat de pamfletten zouden komen, gingen Gerard en ik er alvast mee op vis en op garnaal vissen. Aan boord kreeg ik heel de tijd door politieke vorming van Gerard. Hij was er heilig van overtuigd dat de arbeiders de wapens zouden neerleggen en dat ze in een en dezelfde beweging de macht zouden grijpen. Want de mensen waren nu, zo zei hij, niet meer zo dom om, zoals in '14-'18, aan een oorlog mee te doen waarin hen niets dan ellende te wachten stond. Neen, ze waren nu beter opgeleid en er was vooral de U.S.S.R. die hen als baken en voorbeeld diende. Neen, het socialisme was echt iets voor zeer binnenkort.'

'Toen brak ook in België de oorlog uit. Gerard was formeel: nu komt de revolutie, want het volk is ontevreden, de werkloosheid is groot enzovoort. Er was voor ons dan ook geen sprake van dat we zouden vluchten. Héél de vissersgemeenschap vluchtte naar Engeland maar wij niet, wij bleven hier op post om te wachten op de opstand van de arbeiders... die maar niet kwam, zodat we uiteindelijk toch hals over kop naar Frankrijk moesten vluchten. En neen, de 0.6 had geen enkel pamflet moeten smokkelen, ook al omdat de oorlog bliksemsnel om zich heen greep.' In 1940 komen De Deckmyns alweer naar Oostende terug. Hun scheepje

zijn ze in Frankrijk aan de Duitsers kwijtgeraakt. Robert en Gerard gaan voor hun dagelijkse betebrood bij de bezetter werken. Van enige communistische partijwerking is er dan nog nauwelijks sprake.

Maar op een dag komt *Bob Dubois* in Oostende spreken. Hij is de man die de partij in oorlogstijd weer op de rails moet zetten. Hij vertelt de leden over het *niet-aanvals*pact tussen Hitler en Stalin, een overeenkomst waarmee de basismilitanten (voor de oorlog gepokt en gemazeld in het antifascisme) het toch moeilijk hebben. Gisteren was nazi-Duitsland overduidelijk de gevaarlijkste vijand en vandaag zou de Franse staat plots even slecht zijn als de Duitse?! Dubois moet het voetvolk ervan overtuigen dat Stalin heel goed weet wat hij doet.

Sperrgebiet

Intussen woedt de oorlog. Het niet-aanvals

pact tussen Duitsland en de USSR blijkt een waardeloos vodge papier te zijn dat de Duitse legers niet belet zingend de Russische grens over te trekken. Ook bereidt het gulzige Duitsland zijn inval in Engeland voor. Bommen op Oostende! Dus vlucht de familie Deckmyn naar het binnenland. Eerst gaat Roberts zuster Esther

met d'r echtgenoot *Oscar Vanhee*, daarna volgt de rest van de Deckmynclan.

In het landelijke Hansbeke blijft de familie het contact met organisator *Bob Dubois* behouden. De man duikt zelfs onder bij de Deckmyns. Daar houdt Dubois nu heel andere speeches. Sinds de Duitsers het 'socialistische' Rusland binnengetrokken zijn, is de oorlog opeens weer een zaak van al de arbeiders ter wereld geworden. *Dubois* organiseert nu het communistische verzet en hij doet dat goed, want de Duitsers loven een bedrag van 500.000 frank uit (hetgeen vandaag een veelvoud daarvan zou zijn) voor wie de man verklikt.

Diezelfde *Dubois* geeft nu aan Robert in Hansbeke de opdracht om door het 'Sperrgebiet' (verboden zone) materiaal naar Oostende te smokkelen. Deckmyn: *'Dat waren pamfletten waarin opgeroepen werd daden van verzet te plegen. Dat ging van leidzaam verzet (alleen maar werken als de Duitsers toekeken, en niets doen van zodra ze hun rug gekeerd hadden), tot sabotage.'* Aan die pamfletten-smokkel hangt een anekdote vast. *'In Oostende had ik bij de Duitsers een buitgemaakte Engelse battle dress gestolen en voor ik met die pamfletten vertrek, schildert Loui-*

se die in 't zwart omdat je toch niet in de kleuren van het Engelse leger door bezet gebied kon reizen, zeker niet met een pak pamfletten tegen diezelfde bezetter onder je arm.

Ik had daar niet zo meteen aan gedacht, maar in die zwarte Battle dress en met mijn schipperspet op zag ik eruit als iemand van de zwarte brigade, de organisatie van de collaborateurs. Zo komt het dat ik, zonder dat ik goed besepte hoe dat kwam, gemakkelijk in Oostende geraak.' Hij doet dat drie keer. En wordt door de controlerende Duitsers uitdrukkelijk ongemoeid gelaten, zelfs kameraadschappelijk gesalueerd.

De terugkeer van de O.6

Hoe zat het inmiddels met het scheepje dat in Frankrijk door de bezetter opgeëist was? Robert zag het onverwacht opdagen in Oostende en hij ging het prompt terug-eisen bij de Duitse marine. Hij ving er bot, maar Gerard en Robert kregen nu wel 10 mark per maand voor het gebruik van hun schip. In 1941 had de bezetter het scheepje niet meer nodig. Robert en Gerard mochten hun vaartuig weer komen halen. Was het de bedoeling om het uiteindelijk de bestemming te geven waarvoor het oorspronkelijk gekocht werd? Neen. *'Gerard had nu toch ook wel schrik gekregen — en met reden! — en verder stond de partijwerking in Oostende op een zeer laag pitje.'* Robert zelf had op een partijvergadering trouwens ook al het verwijt gekregen dat hij eigenlijk maar een lauwe revolutionair was. In elk geval was het politieke vuur bij de vissers flink gekoeld, ook omdat het Duitse leger oppermachtig leek. Er werd wel gevist. *'Dat vissen gebeurde in konvoien van een tiental vissersschepen. Daarbij was telkens een schip dat Duitse soldaten aan boord had, of gewapende collaborateurs, kwestie van de boel een beetje in het oog te houden. Enorm veel vissers waren gevlucht naar Engeland, er waren handen te kort in de visserij. Dus ging iedereen mee in zee: coiffeurs, timmerlui, winkeliers... echt iedereen kwam in de visserij terecht. In 't najaar ging dat richting Frankrijk, tot voor Grevelingen omdat daar*

Dit idyllische prentje van het echtpaar Gerard en Madeleine Deckmyn dekt een harde werkelijkheid. Om aan de bommenregen op Oostende te ontsnappen trekken de Oostendse kustvissers van de Deckmynclan het binnenland in. In het landelijke Hansbeke houden ze contact met Bob Dubois die van uit het nabije Gent het verzet tegen de bezetter op poten zet.

De Oostendse kustvisser Robert Deckmyn, op de foto aan boord van de O 61 in 1948, ontsnapte aan enkele jaren daarvoor een aanslag omdat de collega-visser die de bom aan boord van de O 6 moest plaatsen het niet over zijn hart kon krijgen.

enorm veel haring zat. 'Dus in 1942 verhuisden we weer uit Hansbeke naar Oostende, want we hadden ons scheepje terug. De verhuis werd gedaan door onze vriend Laurent Van Iseghem, een Duitsgezinde die ons met zijn auto kwam halen. Zonder dat hij 't wist verstopte Dubois wel tienduizend pamfletten in 's mans auto. Maar zoals gezegd: Gerard had intussen de schrik te pakken. En niet zonder reden. Hij had al contacten met joden gehad en had over de kampen gehoord, oorden waar je maar beter uit weg kon blijven. Verder had hij al van de zwarthemden aan boord van de konvooien gehoord dat als het van hen afhing hij al aan 't einde van zijn leven zou gekomen zijn, want zij kenden hem en z'n politieke voorkeuren al van voor de oorlog. Hij had dus groot gelijk om schrik te hebben. Het resultaat was dat hij in Oostende heel dat pak pam-

fletten, dat wij uit het binnenland gesmokkeld hadden vlug in de kachel verbrandde.'

Partizanen

In Oostende werd inmiddels ook wel het verzet op punt gezet. 'Men zegde dat dat verzet aan de kust het Onafhankelijkheidsfront was, en onder leiding van de communisten stond, maar erg duidelijk was dat allemaal niet, want er werden natuurlijk geen lidkaarten uitgedeeld. Het was allemaal heel geheim en niemand wilde daar ook meer over weten dan strikt noodzakelijk was, want hoe meer je wist hoe gevaarlijker het was. Tegelijk moet ik zeggen dat het eigenlijk ook niet veel om het lijf had. We kwamen samen en we praatten, zoals we dat voor de oorlog gedaan hadden.

Naarmate de oorlog vorderde en het tij keerde werden veel Oostendenaars weer naar het binnenland gestuurd. Daaronder bevonden

zich ook veel vissers, want de Duitsers betrouwden de vissers niet. Zeker niet deze van het type Gerard. De Engelsen waren immers op komst en de Engelsen, dat waren ook veel Vlaamse vissers die gevlucht waren en waarmee we al te graag weer zouden verbroederen. Gerard en ik werden dus verzocht onze biezen te pakken.' Dus trokken de Deckmyns weer landinwaarts, dit keer naar Knesselare. Hun scheepje namen ze nu via de binnenwateren met zich mee. Visser Remaut was intussen een volwaardig partizaan geworden. Hij deed wel degelijk meer dan praten. Hij was betrokken bij een kern van communisten in Kortrijk waarvan de alomtegenwoordige Bob Dubois het kopstuk was. Daar werd beraadslaagd over echte sabotagegedaden. Zo was er die vergadering waarop men zou beslissen hoe en wanneer een Duitse leger trein zou ontsporen. Op weg naar die vergadering ziet Remaut in de omgeving verdacht veel soldaten. Hij kiest het zekere voor het onzekere en beslist om niet naar het vergaderlokaal te gaan. Goeie beslissing, want heel de groep werd in het lokaal door de Duitsers ingerekend. Remaut ontsnapt op het nippertje. Maar de bezetter zal het nu niet lang meer uitzingen. Gerard Deckmyn krijgt er weer moed in en verlaat het landelijke Knesselare om mee te werken aan de bevrijding van Oostende. Robert daarentegen blijft in Knesselare 'om op de vrouwen te passen'. Kort nadien wordt Oostende door de Canadezen bevrijd. 'We schrokken toch wel toen we vervolgens zagen hoe Gerard op een moto Knesselare binnengereden kwam. Hij had een Duitse soldaat bij zich die hij krijgsgevangen gemaakt had. Roekeloze daad was dat, want de Duitsers waren nog maar net uit Knesselare vertrokken.'

De aanslag die niet doorging

Na de oorlog kent de Communistische Partij een korte periode van grote bloei. Het roemrijke Sovjetleger dat de Duitsers verslaan heeft zorgt mee voor die populariteit. In de eerste na-oorlogse verkiezingen halen de Belgische communisten dan ook veel stemmen,

Tegen het einde van de oorlog werden de verdachte Oostendenaars door de Duitsers vriendelijk maar dringend verzocht hun biezen te pakken. De Deckmyns trokken dus weer landinwaarts, dit keer naar Knesselare. Op de foto van links naar rechts: de kleine Pascal, Robert, Madeleine en Gerard in Knesselare.

ze tellen in het parlement een pak volksvertegenwoordigers en ze zetelen zelfs mee in de regering, waar een communist minister van bevoorrading wordt. De partij kan nu voor het eerst echt bovengronds gaan functioneren. Gedaan met de geheime vergaderingen op het strand! Er wordt bijeengekomen in een publiek lokaal dat in de oorlog de vergaderingen

van de collaborateurs en dat de communisten bij de bevrijding in beslag nemen. (En dat later de Liberty wordt, het lokaal van de liberalen!) De Deckmyns zijn weer letterlijk en figuurlijk van de partij. Dat blijkt ook uit de kandidatenlijsten van de eerste na-oorlogse verkiezingen. Op de kandidatenlijst van de Communistische Partij vinden we Louise Deckmyn

(echtgenote van Robert), Madeleine Deckmyn (echtgenote van Gerard) en Esther Vanhee-Deckmyn (echtgenote van Oscar Vanhee). Het waren blijkbaar de vrouwen van de bootsjowers die het publieke werk op zich moesten nemen (en dat is vandaag nog niet veranderd, zo blijkt bijvoorbeeld ook uit de korte maar turbulente geschiedenis van de Vlaamse Vissersbond). Het waren ook de vrouwen die op zondag met het partijblad *De Rode Vaan* gingen colporteren. Dat colporteren heeft Louise trouwens nog tot lang in de jaren vijftig gedaan.

Naast onze vier bootsjowers en hun echtgenoten waren er nog uit de Oostendse vissersgemeenschap die zich ter linkerkant lieten opmerken: *'In de Oostendse CP had je dan ook nog de moeder van Edouard Pieters, een garnaalverkoopster die 'struftje' genoemd werd, zij was een zeer hevig militant partijlid en dan waren er ook nog Bert Eyland en zijn zoons die in de Oostendse vismijn werkten.'* *'Na de oorlog vernamen wij van onze collega en partizaan Remaut iets verschrikkelijks. Hij zei dat hij van de partizanen op een bepaald moment opdracht gekregen had om in onze O 6 een bom te plaatsen die op zee zou ontploft zijn. Sommigen namen het ons blijkbaar kwalijk dat wij met Duitse soldaten aan boord uitgevaren waren. Maar wij konden daar niets aan doen. Dat was gewoon de beurtrol en elk vissersschip uit het konvooi kwam aan bod om de rol van wachtschip op zich te nemen. Het zat een aantal partijleden misschien wel dwars dat wij in de oorlog goed ons brood verdienden met de O 6 die ons uiteindelijk voor ander doeleinden in handen gekomen was, en dat terwijl anderen het in de oorlog toch zeer moeilijk hadden. Maar het is niet dat wij daar geen oog voor hadden. Wij gaven wel geld om onderduikers te helpen, maar een aantal anderen zegden dan waarschijnlijk tegelijk: waar halen die vissers eigenlijk al dat geld. Maar goed, Remaut had dus die opdracht gekregen en na de oorlog zei hij me dat ook. Hij zij "Ik heb dat niet over mijn hart kunnen krij-*

Robert en echtgenote Louise in na-oorlogse tijden op weg naar het jaarlijkse feest van De Rode Vaan. Aan clandestiene activiteiten in oorlogstijd wilde Robert wel meedoen. Publieke activiteiten, zoals het colporteren met de partijkrant, na de oorlog liet hij aan Louise over.

gen, je moet je vrienden niet kapot maken". Die bekentenis was voor Gerard trouwens de reden om zijn partijactiviteiten te stoppen. Begrijpelijk is dat wel voor iemand die zo erg in de goeie zaak geloofd had. Zelf had ik daar niet zo'n last van, maar ik was dan ook

nooit zo'n vurig militant geweest. Lid van de Communistische partij ben ik gebleven tot in de jaren tachtig en ik ben nog veel naar de jaarlijkse feesten van de Rode Vaan in Brussel geweest.' Robert Deckmyn doet er luchthartig over, maar toch was het ook na

de oorlog niet evident om te sympathiseren met deze partij. Dat ondervonden bijvoorbeeld *Oscar Vanhee* en echtgenote *Esther Deckmyn* die op een bepaald ogenblik willen uitwijken naar de kolonie, maar daarvoor, omwille van hun vermeende politieke overtuiging, geen toelating krijgen. Dat ondervond ook hun zoon *Jan Vanhee* die tijdens zijn legerdienst als matroos aan boord van een Belgisch marineschip De U.S.A. niet binnenmag. Reden: zijn moeder had destijds op de kandidatenlijst van de Communistische Partij gestaan! Waaruit blijkt dat het veelbezongen Amerikaanse vrijheidsideaal toch wel heel relatief was.

Epiloog

En hoe is het verder met de O 6 gegaan, het scheepje dat bestemd was om ingeschakeld te worden in de partijpropaganda, maar daar nooit de kans toe kreeg?

Deckmyn: *'In 1944 verkochten we het schip aan Pros Vandenberghe die het doorsluisde naar een Zeebrugse reder. In 1970 heb ik onze oude O 6 voor het laatst gezien. Het lag toen in Nieuwpoort waar men er een pleziervaartuig van gemaakt had.'* In elk geval heeft de O 6 Robert Deckmyn geen windeieren gelegd, want na de verkoop laat hij prompt een nieuw schip bouwen, de O 61 die hij in 1950 voor de O 51 inwisselt. In 1960 vervangt hij deze op zijn beurt door de O 79. In 1960 is Robert 55 en houdt hij het in de visserij voor bekeken. Zoals zoveel Oostendse vissers rondt hij zijn zeemanscarrière af als matroos op de ferryboten van de RMT.

SKB - Life Saving Equipment nv

Maatschappelijke zetel:
Royerssluikaai 48
B-2030 Antwerpen
Tel.: 03/ 231 36 48
Fax : 03/ 231 57 65

Afdeling Kust
H. Baelskaai 8A
B-8450 Oostende
Tel.: 059/ 32 28 25
Fax: 059/ 33 01 48

reddingsvesten - reddingsboeien - drijvende toestellen - valschermsignalen - stakellichten - man.o.boordlichten - noodzenders Locat - radio Beacon - reddingsvlottten: RFD, Elliot, Viking, Zodiac, Autoflug, Bombard, Avon, Callegari, Servaux, Mitsubishi, Soniform - nazicht brandblusapparaten.

- ERKEND SERVICESTATION -

VERANTWOORDELIJKE VOOR DE KUST: A. VAN DURME. TEL.: (059) 70 58 79.

De O 61, het scheepje dat Deckmyn vlak na de oorlog kocht. Dat schip leek in 1950 op zijn beurt in een oorlog ingeschakeld te zullen worden: met name in de derde wereldoorlog die op komst leek! Rijke Walen kochten het schip en staken het vol proviand om op tijd te kunnen vluchten. Maar die oorlog ging gelukkig niet door.

Deckmyn rondt het gesprek af met een laatste anekdote: 'Na de warme strijd van WO II volgde al gauw de koude oorlog tussen de USA en de Sovjet-Unie. Een van de breukpunten daarin was de blokkade van Berlijn. De mensen waren toen erg bang. Ze zagen al een derde wereldoorlog voor zich opdoemen. Het was in die dagen dat Pros Vandenberghe me bij zich riep. Daar bevonden zich toen ook twee rijke Walen, waarschijnlijk fabrieksdirecteurs. Zij zegden me dat ze de O 61 wilden kopen voor het geval dat er weer een oorlog uitbrak. Dit keer moest het schip niet volgestuwd worden met propagandamateriaal, maar met proviand. Het moest verder gewoon blijven liggen zodat die mensen onmiddellijk op de vlucht konden slaan zodra het Rode leger de grens overtrok. Zo gezegd, zo gedaan. Die Walen kochten het schip en bleven ermee zitten, want gelukkig is die derde wereldoorlog er nooit gekomen.'

Flor Vandekerckhove

(*) zie HVB 1991/II.

(**) De O 6 Madeleine Louise (voordien N 6) werd in 1937 op de Oostendse werf Hillebrandt gebouwd. Motor Claeys 30 pk, NT: 0,67, BT: 9,59.

TE KOOP
 Lister 75 pk/1200 T
 met red.
 keerkoppelingen 10
 stuks. Alternator 3 x
 220 V
 Viswinch Brusselle
 Kleine enz...
 050 / 31 45 54.

Te Koop
 Bayliner 2755, 1993, V8
 Mergusser 330 pk. Met trailer
 Valcke. Met inventaris
 1 100 000 frank.
 Tel.: 059 / 500 321.

Te Koop:
 1ste klas scheepsverven aan
 lage prijzen. Rode meni, anti-
 roestverf, lood- en zinkverf, US
 Navy, epoxyteer en verf.
 050 / 31 45 54.

**Hier had uw
 advertentie kun-
 nen staan!**

WIJ ZOEKEN
 Oude nummers van HVB.
 Omdat de redactie haar
 archief wil vervolledigen is ze
 op zoek naar exemplaren (en
 desgevallend jaargangen) van
 HVB vóór 1988.
 Wie ons die wil schenken, belt
 naar
 059 / 32 55 59
 of 059 / 50 51 95
 of 059 / 32 61 74.

GRATIS zoekers in Het Visserijblad

Vissers, sportvissers, kapiteins, marine(onder)officieren, walkapiteins, reders, yachtsmen, vishandelaars, vislossers, dekwabbers, diepzeeduikers, visrestaurateurs, strandjutters, nettenbreiers... of anders gezegd: elkeen die iets met de zee te maken heeft en die... iets zoekt, iets kwijt wil, iets wil kopen of wil ruilen dat ook al met de zee te maken heeft; bijvoorbeeld: wie hopeloos op zoek is naar een wisselstuk voor zijn motor, wie zijn complete vloot van de hand wil doen, wie een ijsfabriek zoekt om zijn koelkast draaiende te houden, wie de zeemeermin van zijn dromen zoekt... al deze mensen mogen een **gratis zoekertje** plaatsen in HVB.

Zij dienen alleen maar de hieronderstaande rooster in te vullen. Indien ze daar alles in gezegd krijgen, dan is de advertentie volledig gratis. Als ze nog meer willen meedelen, of als ze vinden dat deze service van HVB meteen een door hen verworven recht is om ten eeuwige dage hun ding gratis aan te prijzen, dan moeten ze maar eens naar onze advertentietarieven informeren.

Vul vandaag nog de strook in, één letter per vakje en één vakje tussen elk woord, knip het rooster uit en stuur het naar **HVB, Dorpstraat 121 te B-8450 Bredene**. (Of fax op 059 / 32 55 59.) Vergeet je naam + adres niet te vermelden.

Doe het vóór de 20ste van de maand en uw advertentie verschijnt gegarandeerd in de eerstkomende editie van HVB

Naam:.....
 Strt & nr.....
 Ptnr & strt.....
 Tel.: .....

(Bovenstaande gegevens worden niet gepubliceerd. Alleen wat in het rooster staat; verschijnt in de advertentie)
